

Stine Pilgaard
Meter i sekundet
268 sider
Gutkind

Det er godt forfatterskab det her. Det er det altså bare. Alene det at det er umuligt at finde sympati for hovedpersonen før til sidst i bogen og så alligevel med store forbehold og stænk af medlidenhed; at vi gennemført bliver præsenteret for et menneske, der med sin attitude og handlinger for det meste skubber folk fra sig; det kræver kunst og indsigt.

Romanen handler om Stine, hvis kæreste får job på en højskole i Vestjylland. Nu er Stine pludselig blevet et påhæng, et vedhæng der bare har at følge med. Det er hun tilsyneladende så usikker, bitter og vred over, at hendes indre frustrationer kommer ud på en måde, så hun hurtigt skiller sig totalt ud. Og får folk på nakken, direkte eller indirekte, selv om flere rækker hånden ud, og hun fatter ikke helt, hvordan man skal gribe den og skal gebærde sig i det hele taget.

For de taler jo altså et helt andet sprog derude

Hun bliver endda brevkasseredaktør på den lokale avis. Og kommer med nogle svar, der ofte virker så groteske, absurde, omend gennemtænkte og forståelige, og hvor hun mest af alt sætter sig selv og sin historie og sine skrå livsfilosofier så meget i spil, at man må undre sig over, hun ikke bliver fyret efter tre svar.

Vi kommer til at tænke på Tove Ditlevsens ofte meget skarpe og kontante svar i sin hedengangne brevkasse i et ugeblad.

Som modvægt til en Stines famlen og bamlen for at finde sig til rette i det vestjyske finder forfatteren Anders Agger, der også bor i området og nok kan gå ind i folk med træsko på, og

som med det, vi kender til Anders Agger, virker meget troværdig i sine replikker og væremåder. Her har Stine Palsgaard vist være på lidt grundig research.

Bogen er ganske morsomt fundet på, meget velskrevet og fortættet i handlingen, hvor vi så ind imellem finder brevkassespørgsmål, der handler om vestjydernes nede-på-jorden-spørgsmål, hvor man næsten kan se Stine tage sig til hovedet og tænker, nu skal jeg give dig et svar, der slår rekorden i både fornærmelse, medlidenhed og forståelse.

Romanen er pragtfuld læsning. Grotesk og banal på samme tid. Stine Palsgaard forstår at komme ind under huden på sig selv og servere det for læseren, så det bliver alment forståeligt, og så psykologien bliver let-læselig.

Vi bryder os normalt ikke om romaner, hvor forfatteren er tænkt meget ind i handlingen. Så skal man i hvert fald ikke kalde det en roman. Nu forholder det sig tilmed sådan, at Stine Pilgaard bor i Velling, hvor handlingen foregår, og hvor også romanen foregår.

Lidt specielt igen. Men målet helliger åbenbart midlet. Og den her bog skal nok blive læst.